

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 14-A DUPĂ RUSALII
(Pilda nunții fiului de împărat)

SF. MC. MAMANT;
SF. IER. IOAN POSTITORUL,
PATRIARHUL
CONSTANTINOPOLULUI

**MULȚI SUNT CHEMAȚI,
DAR PUȚINI ALEȘI**

Evanghelia care s-a citit astăzi vorbește, prin glasul unei parabole a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, despre Împărăția cerurilor, despre chemarea pe care însuși Dumnezeu ne-o face, de a intra într-însa și despre vrednicia cu care trebuie să ne apropiem de vistieriile acestei Împărății.

Mai întâi însă, Evanghelia ne prezintă chemarea evreilor la mântuire către Dumnezeu a trimis pe slujitorii Săi, prooroci și binevestitori ai venirii lui Hristos (Mesia) în lume. Mulți din cei chemați nu au răspuns chemării. Unii au motivat că nu pot veni pentru că erau ocupați cu țarina, alții cu neguțătoria. Erau, deci, prea legați de câștigul celor trecătoare și nu mai găseau timp pentru câștigarea celor netrecătoare și veșnice.

Iar alții au răspuns chiar cu ostilitate, batjocorind și omorând pe slujitorii împăratului. Acești slujitori sunt proorocii care au fost martirizați, uciși cu pietre, tăiați cu fierăstrăul, alungați în locuri pustii, departe de lume.

Și pentru că nunta era pregătită, împăratul a trimis din nou slujitorii zicând: „Mergeți la răspântiile drumurilor și pe câți veți găsi chemați-i la nuntă.” Și astfel „s-a umplut casa nunții de oaspeți”. Această a doua chemare este chemarea neamurilor la mântuire, buni și răi, oameni de la răspântii de drumuri, care nu au avut niciodată pretenția că sunt popor ales, oameni către care Evanghelia Mântuitorului Iisus Hristos s-a îndreptat pe când erau păgâni, politeiști, rătăcind la răspântii de istorie fără lumina Revelației Creatorului cerului și pământului, în „întuneric și în umbra morții”, după cum ne spune Evanghelia despre Galileea neamurilor (cf. Mt. 4, 15). Aceștia au fost chemați la mântuire pentru că iubirea Împăratului Cerească este una universală, pentru întreaga umanitate.

Așadar, Împăratul care face nuntă pentru fiul său este Însuși Dumnezeu Tatăl. Fiul de împărat este Iisus Hristos Domnul. Nunta este Împărăția lui Dumnezeu. Mireasa este Biserica, adică mulțimea oamenilor chemați la mântuire, care răspund prompt chemării și se

îmbracă în haina de nuntă a credinței și a vieții creștine.

Despre această unire dintre Hristos și Biserica, Sfântul Apostol Pavel zice: „Hristos a iubit Biserica și s-a dat pe sine ca s-o sfințească, curățind-o prin baia apei prin cuvânt și ca s-o sfințească Sieși, mărită, neavând pată sau întinăciune, nici altceva de acest fel, ci ca să fie sfântă și fără prihană” (Efeseni 5, 25-27).

În comunitatea Bisericii - Mireasa curată a lui Hristos - nu pot intra decât cei care au primit baia botezului creștin, murind și înviind cu El, la viață nouă. La această nuntă, de care vorbește parabola, la această unire cu Hristos și viețuire cu El, după învățătura Lui, în credință și dragoste, curățiți și sfințiți prin baia botezului, sunt chemați toți oamenii.

Botezul este ușa intrării la acest ospăț al Împărăției lui Dumnezeu. Prin el ne curățim, îmbrăcăm o haină nouă și intrăm în această împărăție. Poate veni toată lumea, căci „mulți sunt chemați”, dar nu rămân până la sfârșit decât unii, căci „puțini sunt aleși”, adică puțini se nevoiesc a duce cu adevărat o viață potrivită cu învățătura Mântuitorului, la respectarea căreia ne obligăm cu prilejul botezului.

Ca în pilda Sfintei Evanghelii de astăzi, Domnul ne cheamă neîncetat, prin păstorii

Bisericii, să participăm la ospățul cel duhovnicesc. Acesta are loc în Biserică, unde Hristos este prezent și vrea să ne ofere tuturor darul sfințeniei, iertarea păcatelor și înnoirea vieții.

Dacă, prin fel de fel de scuze, refuzăm a răspunde la chemarea Sa iubitoare, atunci cădem în robia viciilor, ne depărtăm de ceata „aleșilor lui Dumnezeu” și nu mai avem tăria necesară de a săvârși fapte ziditoare cu răsunet în veșnicie.

Departe de Hristos, creștinul e flămând, gol și pribeag, lipsit de putere, voieșie și scop. Cine se înfruptă din bunătățile acestui ospăț, adică din credința ortodoxă, din cuvântul evanghelic, din harul divin și din Sfânta Împărtășanie, devine iertător la ocări și la jigniri, darnic în mijlocul bogățiilor, neclintit și senin în vremea necazurilor.

Toate gloriile lumii nu pot da omului un grad mai înalt de măreție ca acela pe care îl dă calitatea de creștin, părtaș la Taina Împărăției, la Banchetul dumnezeiesc al Bisericii, unde ni se dăruiește vestea mântuirii și harul sfințitor. În „casa nunții” (Mt. 22, 10), ne potolim foamea și setea după infinit pentru că aici - cum spune Clement Alexandrinul - „Hristos Se dă drept hrană și băutură a nemuririi”. ❖

Părintele Diacon Cristian Filiiuță

CU NAȘTEREA FECIOAREI MARIA ÎNCEPE MÂNTUIREA LUMII

Anul bisericesc începe și se sfârșește cu un praznic împărătesc dedicat Maicii Domnului: cu Nașterea Maicii Domnului pe 8 septembrie și cu Adormirea Maicii Domnului pe 15 august.

În prima lună a anului bisericesc sărbătorim prin nașterea Fecioarei rechemarea noastră în har și schimbarea celor trecătoare ale Legii cu cele veșnice. Cântările acestei sărbători ne cheamă să ne bucurăm, căci „iată, cămara Luminii și Cartea Cuvântului vieții din pântece sterp a ieșit și ceea ce s-a născut ușă către Răsărit așteaptă intrarea Preotului celui Mare”.

Sărbătoarea a fost stabilită în a opta zi din anul bisericesc, pentru că cifra opt simbolizează ziua veșniciei, viața fără de sfârșit, iar datorită ei, Fiul Cel veșnic al lui Dumnezeu S-a întrupat, a biruit moartea și a dăruit oamenilor viața veșnică în Împărăția Cerurilor.

Despre Nașterea Maicii Domnului aflăm din Tradiția Bisericii, consemnată în cărțile de cult și în unele scrieri, precum „Protoevanghelia lui Iacov”, din secolul al II-lea. Din Sfânta Tradiție știm că părinții Maicii Domnului erau Dreptii Ioachim și Ana. Ei erau sterpi și înaintați în vârstă, dar își doreau un copil. Ioachim era din seminția lui Iuda, iar Ana din seminția lui Levi, fiind fiica preotului Matan și a soției lui, Mariam. Erau în vârstă și, fiind lipsiți de copii, erau priviți de ceilalți ca blestemați. Odată, din această pricină, dreptului Ioachim i-au fost refuzate darurile aduse la templu. De aceea el a zis către soția sa, Ana: „Mă duc la munte și acolo voi posti și mă voi ruga lui Dumnezeu să ne dăruiască un copil.” Și a plecat în peștera Prorocului Ilie de la Hozeva. Iar Ana se ruga lui Dumnezeu cu durere și cu multe lacrimi acasă, zicând: „Doamne, dă-mi și mie roadă pântecelui și nu lăsa să fiu de ocară între oameni, că, de voi naște fiu sau fiică, îl voi închina Ție cu toată inima și-l voi da să slujească în biserica slavei Tale.”

Arhanghelul Gavriil s-a arătat apoi fiecăruia dintre ei, spunându-le că rugăciunea lor nu a fost trecută cu vederea și că Dumnezeu le va trimite binecuvântarea Sa. Tot el le-a vestit că acest prunc se va umple de Duh Sfânt și va fi un vas ales lui Dumnezeu. Așa deci s-a născut Maica Domnului, din rugăciune și din încredințarea pruncului lui Dumnezeu.

În afară de Hristos, doar două persoane din Noul Testament au viața trasată înainte de nașterea lor: Maica Domnului și Sfântul Ioan Botezătorul. Prorociile referitoare la viața și misiunea lor preced cu mult timp apariția acestora, iar în Vechiul Testament cele mai multe din profețiile mesianice vorbesc, direct sau indirect, de Maica Domnului.

Întâia profeție mesianică din Vechiul Legământ, care conține în sine prima anunțare a mântuirii, mărturisind despre „sămânța femeii”, adică Fiul Omului și despre femeia a cărei sămânță, Hristos, va birui pe cel rău, este în Facerea 3, 15. De aici Sfinții Părinți vor face o paralelă între prima Evă, prin care a venit isпита căderii, și a doua Evă, Maica Domnului, care a adus pe lume pe Răscumpărătorul neamului omenesc.

Un alt simbol al Maicii Domnului din Vechiul Testament este „scara lui Iacov” (Facerea 28, 12): „Și a visat, parcă era o scară sprijinită pe pământ, iar cu vârful atingea cerul, iar îngerii lui Dumnezeu se suiau și se pogorau pe ea.” Coborârea lui Dumnezeu pe pământ la oameni se împlinește prin nașterea lui Hristos din Fecioara Maria, și tot prin ea învățăm că destinul omenirii este acela de a-L purta pe Dumnezeu în suflet prin credință, dar și în trup, prin Euharistie.

Isaia ne vorbește în cartea sa de „toiagul din rădăcina lui Iesei”, din care va răsări o floare. Sfinții Părinți au tâlcuit că Fecioara Maria este „toiagul” prin care Marele Păstor duce turma cuvântătoare la pășuni veșnice, „toiagul” prin care firea noastră leapădă vechimea, bătrânețea și neputința, suind ușor la cer.

Dar și preacinstitul nume al Fecioarei a fost menit să slujească tainei Întrupării Cuvântului, căci adună în sine atotputernicia, înțelepciunea și bunătatea lui Dumnezeu. Cu rădăcină în ebraicul „Aia”, Maria se tâlcuiește „Doamna”, căci în veci ea domnește și stăpânește peste toate zidirile cerești și pământești, ca Maică a lui

Dumnezeu ce are întreaga putere. Iar Sfântul Grigorie al Neocezarei ne dezvăluie că: „Maria, cea aleasă, se tâlcuiește lumina”, de vreme ce etimologia își are izvorul în lumina cea curată. Dar Maria înseamnă și „mare”, potrivit interpretării Sfântului Ambrozie.

Fecioara Maria este simbolul bunătății și al harului lui Dumnezeu, pe care le posedă ca Născătoare de Dumnezeu. Maria a primit puterea de la Tatăl, ca fiică a Lui, și înțelepciune de la Fiul, ca Maică a Lui, ca să afle calea împăcării Cerului cu pământul, și a lui Dumnezeu cu omul. De la Duhul Sfânt a luat și bunătate și har, ca să împartă din preaplin tuturor creaturilor, cerești și pământești, darurile și harurile ei duhovnicești.

Fecioara Maria este jertfa de curățire a umanității înainte de răstignirea lui Hristos, căci Întruparea Cuvântului este lucrarea Sfintei Treimi, dar și rodul voinței și credinței Fecioarei. Fiul lui Dumnezeu nu-și putea alege drept mamă decât pe cel mai bun dintre toți oamenii, în care dreptatea și curăția să fie prezente la un nivel care să permită Întruparea. Toate virtuțile Fecioara le-a adunat în sine, făcându-se pentru noi ispășire și sfințire și curăție. Fecioara Maria este jertfa de curățire a omenirii înainte de marea jertfă a lui Hristos pe Cruce care ne-a împăcat desăvârșit cu Tatăl.

Pentru toate acestea, datori suntem Maicii lui Dumnezeu, ca dar de nașterea ei, lucrarea virtuților. Să nu fim sterpi la suflet și neroditori la inimă, ci să imităm fapta Aceleia ce s-a născut, care a primit în sine pe Hristos, Cuvântul. ❖

NE PASĂ DE COPIII NOȘTRI?

În această săptămână, doamna avocat Ana-Corina Săcrieru a avut amabilitatea de a ne pune la dispoziție un text în care trage un semnal de alarmă asupra ideologiei de gen, cea care va stăpâni din ce în ce mai mult societatea românească, rezultate rapide dorind a se obține în rândul tinerilor și al copiilor.

tradițiilor ce influențează direct concilierea vieții profesionale cu viața familială,

- ❖ includerea în programa școlară a unor noțiuni privind egalitatea de gen,

- ❖ integrarea perspectivei de gen în manualele școlare,

- ❖ combaterea stereotipurilor de gen în rândul tinerilor și

- ❖ organizarea unei campanii de sensibilizare și promovare a rolului și importanței dezvoltării abilităților non-cognitive la adolescenți, cu accent pe eliminarea stereotipurilor.

Ca să înțelegem ce va fi combătut în manualele școlare drept „stereotipuri de gen”, ne ducem tot în lege și aflăm că „prin stereotipuri de gen se înțeleg sistemele organizate de credințe și opinii consensuale, percepții și prejudecăți în legătură cu atribuțiile și caracteristicile, precum și rolurile pe care le au sau ar trebui să le îndeplinească femeile și bărbații.” Aceste convingeri - despre rolurile pe care noi știm că le îndeplinesc femeile și bărbații - trebuie așadar „combătute”.

Cu alte cuvinte, noua lege definește stereotipurile de gen ca fiind ceea ce noi credem sau am fost învățați să credem că trebuie să îndeplinească o femeie în calitatea ei de femeie și un bărbat în calitatea lui de bărbat. Acestea trebuie combătute în manualele școlare iar adolescenții trebuie „sensibilizați” în sensul eliminării convingerilor despre ce credem, în general, că reprezintă rolul femeii și al bărbatului.

Copiii noștri nu vor mai învăța aceste „stereotipuri de gen” precum, de exemplu, acela că intră în rolul unei femei să nască, să-și hrănească familia și copiii, să îi crească, să îi educe ori acela că intră în rolul unui bărbat să își ocrotească familia, să-i confere sentimentul de siguranță, să le asigure un mediu sigur de dezvoltare, să le dea sentimentul de putere prin rolul său de apărător al familiei.

Cu alte cuvinte, ideologia de gen este o realitate juridică, nu doar ideologică, cu care

se confruntă în prezent două valori esențiale pentru români - familia și educația -, valori care, deodată, trebuie să accepte această ideologie care spune că genul nu este cel în care ne-am născut, ci este cel în care ne identificăm.

Potrivit Statutului de la Roma, genul era definit în funcție de datul biologic al individului. Această definiție a genului ca dat biologic înseamnă că fiecare este genul în funcție de sexul în care s-a născut: fetele - pentru că s-au născut fete, având sex feminin - au genul de femeie, iar băieții - pentru că s-au născut cu sex masculin - au genul de bărbat. Aceasta era definirea genului în funcție de datul biologic, adică funcție de sexul cu care s-a născut individul.

Această concepție juridică a primit o dezlegare și o viziune nouă prin Convenția de la Istanbul, convenție care are titlul „Convenția privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice” și care, spre deosebire de Statutul de la Roma, a definit genul ca fiind un construct social.

Astfel, potrivit tezei finale a literei c, art. 3 din Convenție, genul este definit ca fiind construct social în funcție de rolurile de gen pe care o societate le consideră adecvate. Adică, într-un fel, această definiție raportează accepțiunea genului la concepția societății respective.

De aceea este foarte important ca fiecare dintre noi să ne spunem punctul de vedere cu privire la ceea ce consideră societatea românească drept adecvat în ceea ce privește definirea genului și definirea rolurilor de gen. De aceea, în aceste condiții, Referendumul pentru definirea în Constituție a termenului de „soți” ca fiind „bărbat” și „femeie” devine crucial pentru că ocrotește - la nivelul cel mai înalt juridic - cei doi termeni de „bărbat” și „femeie”. Un număr de 14 state au definit deja în Constituțiile lor, înaintea noastră, căsătoria ca fiind uniune între un bărbat și o femeie, tocmai pentru a-și apăra copiii.” ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 2-9 SEPTEMBRIE 2018

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 2 septembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 14-a după Rusalii (Pilda nunții fiului de împărat) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 5 septembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 7 septembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 8 septembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Nașterea Maicii Domnului; Parastas cu pomenirea morților – Utrenia, Sfânta Liturghie
Duminică 9 septembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci (Convorbirea lui Iisus cu Nicodim) – Utrenia, Sfânta Liturghie

Articolul se află deja pe site-ul Parohiei Șerban Vodă. Fiind prea lung pentru a-l putea publica într-un singur număr al „Cuvântului care zidește”, vom încerca doar să vă prezentăm câteva paragrafe din articol, cu speranța că în numerele viitoare vom reuși să aducem alte extrase din acest atât de important punct de vedere al doamnei avocat. Din păcate, din punct de vedere legislativ am intrat într-o capcană care demontează morala noastră creștină și nimicește principiile și valorile noastre umane. Semnarea Convenției de la Istanbul și ratificarea ei, mai nou legile nr. 174 și 178 din iulie 2018 consfințesc deja ideologia de gen în țara noastră, obligativitatea implementării programelor educative la toate nivelurile și lupta împotriva tuturor stereotipurilor de gen.

De aceea este OBLIGATORIU și urgent să ne informăm toți, mai ales părinții, asupra pericolului pe care îl reprezintă această ideologie și să luptăm împotriva manipulării ce se realizează asupra noastră, dar mai ales asupra copiilor noștri. (n.r.)

„În vara aceasta, au intervenit modificări legislative în ceea ce privește educația copiilor noștri. Astfel, prevederi ale Convenției de la Istanbul au fost transpuse în legislația internă, cu privire la educație, prevăzându-se în mod expres că Ministerul Educației Naționale are obligația de a efectua demersurile necesare pentru a include în curriculum școlar al fiecărui nivel de educație și abordări didactice referitoare la rolurile de gen.

De altfel, în Strategia națională privind promovarea egalității de șanse și de tratament între femei și bărbați și prevenirea și combaterea violenței domestice, aprobată prin HG 365/24.05.2018 sunt prevăzute în mod expres:

- ❖ organizarea unei campanii de informare și educare privind eliminarea stereotipurilor de gen, modelelor culturale, obiceiurilor și

SFINȚII CUVIOȘI SIMEON ȘI AMFILOHIE DE LA PÂNGĂRAȚI

Canonizarea acestor sfinți s-a făcut de către Sinodul Bisericii Ortodoxe Române în martie 2008, fiind trecuți în calendar în data de 7 septembrie, iar proclamarea oficială a canonizării lor a avut loc la 5 iunie 2008, la Mănăstirea Neamț.

Sfântul Cuvios Simeon de la Pângărați a venit pe lume la începutul secolului al XV-lea, în vremea domniei lui Alexandru cel Bun, într-un sat din apropierea orașului Piatra Neamț. Atras de viața monahală, și-a îndreptat pașii spre Mănăstirea Bistrița. După o vreme de încercare și de creștere duhovnicească, s-a retras în pustie cu doi ucenici ai săi la poalele muntelui Păru, la 5 km de Mănăstirea Bistrița. Acest așezământ va fi cunoscut ca Sihăstria lui Simeon.

Înștiințându-se Sf. Domnitor Ștefan cel Mare de viața Cuviosului și de lipsa unei biserici pentru mica obște de aici, în 1461 dăruiește bani și ajutor pentru înălțarea

unei biserițe de lemn, cu hramul Sf. Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir, căci o vedenie îl adevărase pe acesta ca ocrotitor al sihăstriei. Sfântul lăcaș a fost sfințit la 26 octombrie 1461 de Mitropolitul Teoctist I, prilej cu care îl și hirotonește ieromonah pe Simeon, întemeietorul și primul stareț al Mănăstirii Pângărați. Campaniile și invaziile otomane din Moldova lui Ștefan cel Mare au înlesnit și dese incursiuni de jaf la mănăstirile din ținutul Neamțului, iar Cuv. Simeon, ca să-și salveze ucenicii, trece cu ei peste Carpați în Transilvania, găsindu-le adăpost la Mănăstirea Cașva din ținutul Mureșului. Dar după puțină vreme, în toamna anului 1476, Cuv. Simeon se mută la Domnul.

Din evlavie pentru acest cuvios, în anul 1484 Ștefan cel Mare aduce sfintele moaște sale în Moldova, îngropându-le cu mare grijă în cetatea Sucevei.

Sfântul Cuvios Amfilohie de la Pângărați

Se naște pe la anul 1487, undeva în nordul Moldovei. Obștea Mănăstirii Moldovița

îl va primi când era încă foarte tânăr. În anul 1508 pleacă la Mănăstirea Pângărați, unde curând este ales egumen, îndrumând obștea mănăstirii timp de 56 de ani. Biserica de lemn, înălțată în timpul Cuv. Simeon cu ajutorul Sf. Domnitor Ștefan cel Mare, fusese arsă de turci. Prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu și ocrotirea Sf. Dimitrie, patronul mănăstirii, acesta, în arătare dumnezeiască, îi cere Domnitorului Alexandru Lăpușneanu să zidească la Pângărați o nouă biserică. Aceasta va fi sfințită în anul 1560 de Mitropolitul Grigorie al Moldovei. Cuv. Amfilohie, cunoscând că i se apropie sfârșitul, își adună fiii duhovnicești în anul 1566, împărțându-le ultimul său cuvânt și lăsând egumen în locul său pe ieromonahul Teodorit. Apoi se retrage la Moldovița, mănăstirea lui de metanie. În anul 1570, după încă 4 ani de osteneli, aflând de la Duhul Sfânt ceasul morții sale, se împărțesește pentru ultima oară cu Sfintele Taine și trece la cele veșnice. ❖

In anul 2016 Sinodul a aprobat canonizarea celor doi cuvioși, cu zi de prăznuire 3 septembrie.

Sfântul Cuvios Neofit

S-a născut în veacul al XVI-lea din părinți creștini ortodocși, cu frică de Dumnezeu și cu evlavie sfântă. A fost călugărit în Mănăstirea Cozia și, după mai mulți ani de ascultare smerită în obște, a luat binecuvântarea starețului său să meargă în pustie. Și-a săpat o chilie în partea de apus a Muntelui Sălbaticul și s-a nevoit acolo singur, primind după o vreme tunderea în marea schimă călugărească. După 30 de ani, trăiți în sălbăticia locurilor, răbdând grele și multe ispite și încercări,

Sfinții Cuvioși Neofit și Meletie de la Mănăstirea Stânișoara

și-a dat sufletul în mâinile Domnului în peștera sa, neștiut de nimeni.

Un călugăr de la Mănăstirea Cozia ce ducea mâncare pustnicilor i-a aflat trupul și l-a adus la mănăstire să-l îngroape. Peste noapte însă i-a apărut în vis Cuv. Neofit și l-a certat, poruncindu-i să-i ducă trupul înapoi în peșteră. S-a arătat Cuviosul și starețului cu același îndemn de a-i așeza sfântul său trup la locul de nevoiță. A doua zi călugărul, cu un alt monah, i-a dus trupul Cuviosului în peștera sa. Dar monahul, supărat de osteneala pe care o făcuse până acolo, a zis: „Cu urșii ai trăit, cu urșii să rămâi!“. Pe loc însă a fost pedepsit pentru lipsa de evlavie, întorcându-i-se capul spre spate. Aflând părinții și starețul mănăstirii de păcatul și necazul fratelui, s-au rugat Cuv. Neofit să-l ierte pe păcătos și acesta l-a vindecat deîndată. Multe vindecări și minuni s-au făcut în peștera și la moaștele sfântului. Azi moaștele sale se află la mănăstirea Stânișoara.

Sfântul Cuvios Meletie

A trăit în sihăstria Stânișoarei la cumpăna veacurilor al XVI-lea și al XVII-lea. De loc era, se pare, dintr-un sat de pe lângă Mănăstirea Cozia. De tânăr a intrat în obștea mănăstirii, nevoindu-se în post și

rugăciune. La rugămintele lui, starețul său i-a dat binecuvântarea să se nevoiască dincolo de Olt. Cuviosul și-a săpat și el o peșteră în partea de sud a Muntelui Sălbaticul, munte în care s-a nevoit și pustnicul Neofit, și trăit el acolo în aspră viețuire peste 40 de ani. S-a învrednicit și de primirea mării schime. Ostenelile lui erau nenumărate: lacrimi, suspine, metanii, postiri, privegheri și lupte împotriva duhurilor necurate. Zilnic își aducea apă cu ulciorul de departe, ca să se ostenească mai mult și, în același timp, să se roage și mai mult. La bătrânețe, însă, nemaiputând coborî din peșteră cale îndepărtată, s-a rugat lui Dumnezeu și prin grija Maicii Domnului a izvorât un izvor de apă chiar înaintea peșterii sale, care curge și astăzi, fiind numit: „izvorul lui Meletie“.

Astfel, Dumnezeu l-a slăvit prin darul minunilor, al tămăduirilor și al mângâierii sufletelor întristate, încât Cuviosul a ajuns să fie cunoscut pentru sfințenia sa. Ajungând la adânci bătrâneți, și-a încredințat sufletul lui Dumnezeu. O parte din cinstitele sale moaște, care au odihnit vreme îndelungată în peșteră, au fost mai târziu împărțite de credincioși, iar peștera este loc de închinare până astăzi. ❖